ರಸ್ತೆಗೆ ಮಾರು ದೂರ ಮನೆ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಹನ್ನೆರಡು ಕಿಲೋ ಮೀಟರ್ ಸಕಲೇಶಪುರಕ್ಕೆ. ಬೆಳಗ್ಗೆ ಸಂಜೆ ಬಸ್ಸು ತಪ್ಪುವುದೇ ಇಲ್ಲ, ಇರುವ ನಾಲ್ಕಾರು ಮನೆಗಳಿಂದ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಹತ್ತು ಹನ್ನೆರಡು ಮಕ್ಕಳು ಶಾಲೆಗೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಅಂತ ಹೋಕ್ತವೆ. ಅಂತಾದ್ರಗೆ ನಮ್ಮನೆ ಕೂಸಿಗೇನು ಬ್ಯಾರೆ ಕಡೆ ಕಳ್ಸಾದು ಅಂತ ರೇವಂತಪ್ಪ, ಸುಗುಣ ತಮಗೆ ಅಪರೂಪಕ್ಕೆ ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗಳು ನಿಧಿಯನ್ನು ತಮ್ಮ ಕಣ್ಮುಂದೆನೆ ಇಟ್ಕೋಬೇಕು, ತಮ್ಮೂರಿನ ಮಕ್ಕಳಂತೆ ಸಕಲೇಶಪುರದ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರ್ಸದು ಅಂತ ತೀರ್ಮಾನಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅಂಗೆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆ ದಿನ ನಿಧಿಯನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಬಂದರು. ಅವಳು ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಬೆನ್ನಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾಗನಾ ಹೊತ್ಕೊಂಡು ಊಟದ ಚೀಲ ತಗೊಂಡು ಬಸ್ಸು ಹತ್ತುವುದನ್ನು ನೋಡಲಾರದೆ ಸುಗುಣ ಮನೆಗೆ ಕಾರು ಬೇಕೆ ಬೇಕು ಅಂತ ಹಟ ಹಿಡಿದು ಕಾರು ಬರುವಂತೆ ಮಾಡಿದ್ದಳು. ಈಗ ಪ್ರತಿದಿನ ರೇವಂತಪ್ಪನಿಗೆ ಮಗಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಸಂಜೆ ಮನೆಗೆ ಕರೆ ತರುವ ಕೆಲಸ. ಅವನಿಗೆ ಆಗದ ದಿನ ಸಿದ್ದು ಆ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ನಿಧಿಯನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವ ಸಲುವಾಗಿಯೇ ಹೊಸದಾಗಿ ಚಾಲನೆ ಕಲಿತು ಲೈಸೆನ್ಸ್ ಪಡೆದಿದ್ದ. ಆದರೆ ನಿಧಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಅಪ್ಪನ ಜೊತೆಗೆ ಹೋಗುವಷ್ಟು ಖುಷಿ ಸಿದ್ದುವಿನೊಂದಿಗೆ ಹೋಗುವಾಗ ಸಿಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಿದ್ದುವಿನೊಂದಿಗೆ ಇರುವಾಗ ಅವಳಿಗೆ ಇರಿಸು ಮುರಿಸಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳಿಗ್ಯಾಕೊ ಸಿದ್ದುವಿನ ಬಗ್ಗೆ ಒಂಥರಾ ಅಸಡ್ಡೆ, ಅಸಹನೆ, ತಾತ್ಸಾರ, ಅವಳು ಬೆಳೆಯುತ್ತಾ ಬಂದಂತೆ ಆ ಅಸಡ್ಡೆ, ತಾತ್ಸಾರ, ಅಸಹನೆ ಕೂಡಾ ಬೆಳೆದಿತ್ತು.

ಆವತ್ತು ನಿಧಿಯ ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬ, ಸಂಭ್ರಮದಿಂದ ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಸಿಹಿ ಹಿಡಿದು ಶಾಲೆಗೆ ಹೊರಟಿದ್ದಳು. ಹೋಗುವ ಮುನ್ನ ದೇವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸುವಂತೆ ಸುಗುಣ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೇವರ ಮನೆಗೆ ಓಡಿ ಕೈ ಮುಗಿದು, ಅದೇ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಓಡಿ ಬಂದು ಅಪ್ಪನಿಗೂ ಅಮ್ಮನಿಗೂ ಕಾಲಿಗೆರಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿದೆತ್ತಿದ ಸುಗುಣ, ರೇವಂತಪ್ಪ ಇಬ್ಬರೂ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳು ಮಗಳೇ ಅಂತ ಆಶೀರ್ವದಿಸಿ, ಅಲ್ಲೆ ಇದ್ದ ಸಿದ್ದುಗೂ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡು ಮಗಳೆ ಎಂದಾಗ ನಿಧಿ ಅದೇಕೊ 'ಹೋಗಪ್ಪ ನಂಗೆ ಹೊತ್ತಾಯಿತು' ಅಂತ ಹೊರಗೋಡಿದ್ದಳು. ನಿಧಿಯ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಇರಿಸು ಮುರಿಸಾಗಿತ್ತು. ಅದುವರೆಗೂ ಅಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತಿದ್ದ ಸಿದ್ದು ಅದನ್ನು ಕಾಣದವನಂತೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಮೆಲ್ಲನೆ ಸರಿದು ಹೋಗಿದ್ದ. ಸಿದ್ದು ಯಾವಾಗಲೂ ಹಾಗೆಯೆ, ಯಾವುದಕ್ಕೂ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಮಾತು ಕಡಿಮೆಯೇ, ಒಂಥರ ನಿರ್ಲಿಪ್ತ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವ. ಭಾವನೆಗಳೇ ಇಲ್ಲವೇನೊ ಎಂಬಂತೆ ನಗು ಅಳು ಯಾವುದು ಇಲ್ಲದ ಜೀವಂತ ಗೊಂಬೆ ಅವನು. ಹಾಗಾಗಿ ಅವನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದಾನೊ ಇಲ್ಲವೊ ಎಂಬಂತ ಸ್ಥಿತಿ ನಿರ್ಮಿಸಿದ್ದ. ಸುಗುಣ, ರೇವಂತಪ್ಪ ಸಿದ್ದುವನ್ನು ಮನೆಯ ಇನ್ನೊಬ್ಬ ಸದಸ್ಯ ಅಂತ ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ನಿಧಿ ಮಾತ್ರ ಕೆಲಸದವನು ಅನ್ನೋ ಭಾವದಿಂದಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅವನ್ಯಾಕೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು, ಅವನಿಗೆ ಮನೆಯಿಲ್ಲವಾ ಅಂತ ಮೊದಲೆಲ್ಲಾ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದವಳು, ದೊಡ್ಡವಳಾದಂತೆ ಅವನಿಗೆ ಮನೆ, ಹೆಂಡತಿ, ಮಕ್ಕಳು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲಾ ಅಂತ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಕೇಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಆದರೂ ಮನೆಯಲ್ಲೇಕೆ ಇರಬೇಕು, ಎಲ್ಲಾ ಆಳುಗಳು ಇರುವಂತೆ ಲೈನ್ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬಾರದೆ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅದನ್ನು ಅಪ್ಪನಲ್ಲಿಯೂ ಕೇಳಿದ್ದಳು. ಅಪ್ಪ ನಗುತ್ತಾ ಮಾತು ಹಾರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು. ಮತ್ತೆ ತಲೆಕೆಡಿಸಿಕೊಳ್ಳದೆ ನಿಧಿ ಸುಮ್ಮನಾಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು. ಇವತ್ತು ಮಾತ್ರ ಅವನ ಕಾಲಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸು ಎಂದಾಗ ಮಾತ್ರ ಕೋಪ ಉಕ್ಕಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ತೋರಿಸದಂತೆ ಹೊತ್ತಾಯಿತೆಂಬ ನೆವ ಹೂಡಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಬಂದು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು.

ನಿಧಿ ಈಗ ಸ್ಕೂಲ್ ಮುಗಿಸಿ ಕಾಲೇಜು ಮೆಟ್ಟಿಲೇರುವ ನವ ತರುಣಿ. ಅವಳ ಉತ್ಸಾಹ ಮೇರೆ ಮೀರಿತ್ತು, ಅವಳಾಸೆಯಂತೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಆಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಅವಳದು ಒಂದೇ ಹಟ, ಬಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಓಡಾಡಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಹಾಸ್ಟೆಲಿನಲ್ಲಿ ಇರುತ್ತೇನೆ ಅಂತ. ಮಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟಿರದ ಸಂಕಟ ಸುಗುಣ ಮತ್ತು ರೇವಂತಪ್ಪರದ್ದು. ಓದುವುದು ತುಂಬಾ ಇರುತ್ತದೆ, ಟ್ಯೂಷನ್ ಇರುತ್ತದೆ, ವಾರಕ್ಕೊಮ್ಮೆ ಬರುತ್ತೇನೆ, ಶನಿವಾರ ಬಂದು ಸೋಮವಾರ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮೂರು ದಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇದ್ದ ಹಾಗಾಗುತ್ತದೆ ಅಂತ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮನಲ್ಲಿ ದುಂಬಾಲು ಬಿದ್ದಿದ್ದಳು. ಆದರೆ ಸುಗುಣ ಸುತಾರಾಂ ಒಪ್ಪಿಲ್ಲ. ಓದುವುದಾದರೆ ಇಲ್ಲಿಂದಲೇ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡು ಓದು, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಬಿಡು ಅಂತ ಹೆದರಿಸಿದ್ದಳು. ಇವರಿಬ್ಬರ ನಡುವೆ ರೇವಂತಪ್ಪ ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳಲಾರದೆ ನಲುಗಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ. ನಿಧಿ ಊಟ ಬಿಟ್ಟು ಸ್ಟ್ರೈಕ್ ನಡೆಸಿದ್ದಳು. ಅಮ್ಮ ಮಗಳ ಮಧ್ಯೆ ದೊಡ್ಡ ಮಾತುಕತೆಯೇ ನಡೆಯಿತು.

ನಿಧಿ ಮಾತಿನ ಮಧ್ಯೆ 'ಆ ಸಿದ್ದು ಯಾಕೆ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕು, ಅವನನ್ನು ಕಳಿಸು ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದಲೆ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ' ಅಂತ ಅಂದು ಬಿಟ್ಟಳು. 'ನೀನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಹೋಗೋಕೂ ಅವನು ಇಲ್ಲಿರೋಕೊ ಏನೇ ಸಂಬಂಧ?' ಅಂತ ಸುಗುಣ ಜೋರಾಗಿ ಕೂಗಿದಳು. ತಟ್ಟನೆ ಧ್ವನಿ ಇಳಿಸಿ ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದಳು. ಆ ವೇಳೆಗಾಗಲೇ ತನ್ನ ಒಂದೆರಡು ಬಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ಒಂದು ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ ಹೊರ ಬಂದ ಸಿದ್ದು 'ಲೈನ್ ಮನೆ ಒಂದು ಖಾಲಿಯಾಗೈತ್ತಲ್ಲ, ನಾನು ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಅಲ್ಲೆ ಇರ್ತಿನಿ' ಉತ್ತರಕ್ಕೂ ಕಾಯದೆ ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟ.

'ಸಿದ್ದು ಸಿದ್ದು ನಿಂತ್ಕೊಳ್ಳೊ, ಅವರು ಬರಲಿ, ಹೋಗ ಬೇಡ ಕಣೋ' ಅಂದರೂ ಕೇಳಿಸದವನಂತೆ ಹೊರಟೇ ಬಿಟ್ಟ.ಅವನು ಹೋಗುವುದನ್ನೆ ನೋಡುತ್ತಾ ನಿಂತ ಸುಗುಣ ಇತ್ತ ತಿರುಗಿ 'ಏನಾಯ್ತೆ ನಿಂಗೆ, ಅವನು ಇಲ್ಲಿರೋಕೂ, ನೀನು ಹಾಸ್ಟೆಲ್‌ಗೆ ಹೋಗೋಕೂ ಏನೇ ಸಂಬಂಧ, ಅವನ್ಯಾಕೆ ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಬೇಕು. ನಿನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲೇನಾದ್ರೂ ಕೂತಿದ್ದಾನಾ, ನೀನೇನಾದ್ರೂ ಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ಅವನ್ನ ಸಾಕ್ತಾ ಇದ್ದೀಯಾ, ಅವನೇ ಈ ಮನೆ ಕೆಲ್ಸ, ತೋಟದ ಕೆಲ್ಸ ಎಲ್ಲಾನೂ ಮಾಡ್ತಾನಲ್ಲೆ, ನಾವೇನಾದ್ರೂ ಅವ್ನಿಗೆ ಸಂಬಳ ಅಂತ ಕೊಡ್ತಾ ಇದ್ದಿವಾ, ನಿಂಗೆ ಯಾಕೆ ಇಂಥ ಅನಿಷ್ಟ ಬುದ್ಧಿ ಬಂತೂ?' ನೋವಿನಿಂದ ಹೇಳಿದಳು.

ಸಿದ್ದು ಮನೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಯೇ ಬಿಡ್ತಾನೆ ಅಂತ ಊಹಿಸದ ನಿಧಿ ಈ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತ ಘಟನೆಯಿಂದ ಬೆಪ್ಪಾಗಿದ್ದಳು. ಸಿದ್ದುನಂತೂ ಅಪ್ಪ ಅಮ್ಮ ಹೊರಗೆ ಕಳ್ಸಲ್ಲ, ಹಾಗಾಗಿ ತಾನು ಈ ರೀತಿ ಹೇಳಿದ್ರೆ ತನ್ನನ್ನ ಹಾಸ್ಟಲಿಗೆ ಸೇರಿಸುತ್ತಾರೆ ಅಂತ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಅಂದುಕೊಳ್ಳದ್ದು ಆಗಿ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಸೈಲೆಂಟಾಗಿ ಸಿದ್ದು ಹೊರಟು ಬಿಟ್ಟಿದ್ದ. ಅಪ್ಪ ಬಂದ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಅದೆಷ್ಟು ಸಿಟ್ಟು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವರೊ ಅಂತ ನಿಧಿ ಚಿಂತಿತಳಾದಳು. ಸಿದ್ದುವಿನ ವರ್ತನೆ ಅಧಿಕ ಪ್ರಸಂಗತನ ಅನಿಸಿತು.

ರೇವಂತಪ್ಪ ಮನೆಗೆ ಬಂದವರೇ ಒಂದೂ ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. ಏನೂ ಆಗೇ ಇಲ್ಲ ಅನ್ನೋ ಹಾಗೆ ಇದ್ದು ಬಿಟ್ಟಾಗ ಸುಗುಣಳೇ ಸಿದ್ದು ಲೈನ್ ಮನೆಗೆ ಹೋದ ವಿಷಯ ಎತ್ತಿದಳು. ಸುಗುಣ, ಸಿದ್ದು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು ಕಾಫಿ ಹಣ್ಣು ಒಣಗಿಸುತ್ತಾನಂತೆ. ಈ ವರ್ಷ ಒಳ್ಳೆ ರೇಟಿದೆ ನೋಡು, ಕಳ್ಳತನ ಆಗದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳ ಬೇಕು. ಅವನ ಜೊತೆ ಇನ್ನೂ ಇಬ್ಬರನ್ನ ಕಾಫಿ ಕಾಯೋಕೆ ಹಾಕಿದ್ದೀನಿ' ಸಹಜವಾಗಿ ಹೇಳಿದಾಗ ಸಿದ್ದು ನಿಧಿ ಹೇಳಿದ್ದು ಅಂತ ಮನೆಯಿಂದ ಹೊರಟಿಲ್ಲ. ಹಾಗಾದರೆ ಅವನು ನಮ್ಮ ಮಾತು ಕೇಳಿಸಿಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಸದ್ಯ ಅಂತ ಸಮಾಧಾನದ ಉಸಿರು ಬಿಟ್ಟಳು. ಅದನ್ನ ಮಾತ್ರ ನಿಧಿಗೆ ಹೇಳಬಾರದು ಅಂತ ಕೂಡಾ ಅಂದುಕೊಂಡಳು.

ಸಿದ್ದು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದ್ದು ನಿಧಿಗೆ ಖುಷಿ ಎನಿಸಿದರೂ ದಿನಾ ಕಾಲೇಜಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗುವುದು ತುಂಬಾ ಹಿಂಸೆ ಎನಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ತಾನೇನು ಚಿಕ್ಕ ಹುಡುಗಿ ಅಲ್ಲ; ದಿನಾ ಅಪ್ಪನ ಜೊತೆ ಹೋಗಲು. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ತಾನೊಬ್ಬಳೇ ಹೋಗಿ ಬರುತ್ತೇನೆ ಅಂತ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಗುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಳು. ಇಷ್ಟವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಎಲ್ಲಾ ಹೋಗುತ್ತಾರಲ್ಲ ಮಗಳೂ ಹಾಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಲಿ ಅಂತ ಮನೆಯವರೂ ಸುಮ್ಮನಾಗಿ ಬಿಟ್ಟರು.

ಆರು ತಿಂಗಳು ಕಳೆಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ತನಗೆ ಗಾಡಿ ಬೇಕೆಂದು ಹಟ ಮಾಡ ತೊಡಗಿದಳು. ತನ್ನ ಎಲ್ಲಾ ಗೆಳತಿಯರ ಬಳಿಯೂ ಇದೆ ತನಗೂ ಬೇಕೆಂದು ಹಠ ಹಿಡಿದಳು. ಒಂದು ಪೀಡೆ ಕಳೆಯಿತೆಂದರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಪೀಡೆ